

QUI NO CONEIX...

EL SENYOR RAMON
IL·LUSTRACIÓ: MARIA PICASSÓ

Nasi Muncunill

Hi ha manresans que són discrets però del tot necessaris: posem-hi el Nasi Muncunill –Ignasi Muncunill i Roca, per ser precisos, que va créixer a l'ombra de la Muralla, a la botiga del pare, que ja havia estat taller de pintura de l'avi, davant de la plaça de Valldaura. Les pintures Muncunill!, tan arrelades que us costa creure que ara mateix –ara que llegiu això– la botiga fa anys que no hi sigui. El cas és que al Nasi no el van lligar els pinzells ni les teles, ni els virolats tubs de pintura a l'oli Mir, però li'n devia quedar un regust creatiu i inquiet. Per això, després de passar per la Salle i continuar estudiant fins a esdevenir un respectable arquitecte tècnic –l'aparellador del Nou Congost, o del Centre Cívic Joan Amades!– el Nasi va penjar casc i botes per dedicar-se a l'animació cultural. D'això ja en fa vint anys. Hi

havia hagut el pas pel Mijac de la Mercè i també algunes primeres col·laboracions amb el CAE. Hi havia hagut Xàldiga o l'experiència de la cooperativa Rodabosc. Però l'any 1994 finalment s'incorpora a l'equip tècnic del CAE en una decisió valenta. El recordeu, oi? Des d'aleshores el Nasi ja hi ha fet tots els papers de l'auca. Des d'un projecte i pressupost fins a moure les tanques d'una festa. Creant equips, sumant propostes, multiplicant serveis: des d'aquell primitiu Centre d'Animació i Esplai fins l'actual CAE Formació i Serveis Socio-culturals. I és clar que no ho ha fet sol! Però s'hi ha capbussat a la manera orsiana: l'home que treballa i que juga! Perquè li agrada jugar, és clar, i creu que cada monitor i cada activitat que formula és com aquelles antigues capsas d'aquarel·les: pura energia creativa. Ara, però, al servei de la comunitat.

LO GAITER DEL CALDERS

Que ningú no se'ns esveri:
tenim el Pou reformat,
vull dir Pou de sant Ignasi,
una joia del veïnat.
Se li veuen les entranyes
i està ben il·luminat,
i perquè avui les gallines
no caiguin dins al forat
hi han col·locat un vidre
que permet ser trepitjat.

Del vell brocal que hi havia
sobreposat al carrer,
els tècnics van preguntar-se
i d'això què n'hem de fer?
I ja tenim la resposta:
una font que du merder
perquè no porta la tapa
que el feia ser més auster,
i és que avui amb les reformes
costa molt de quedar bé.

L'han transformat en fonteta
d'on en surt un rajolí
d'aigua fresca i regalada,
que fa de molt bon pair.
Els veïns que ara protesten
voldrien que hi ragés vi?
Ai, si tornés sant Ignasi,
l'home del sac i el topí,
el pou reconeixeria
si no és com el d'ahir?
No té nena ni gallina,
ni gall que canti al matí.
Ben segur que el de Loiola,
si tornés avui aquí,
sense un euro a la butxaca
i amb bastó de pelegrí,
un bon glop d'aigua hi faria,
i ens diria: «C'est joli,
pro de les vostres disputes
no em doneu la culpa a mi.
Sala malicum, bon dia»,
i seguiria el camí.